

Несветият Валентин

Между модерните съвременни празници, противоречащи на здравия разум, през последните години се появи така нареченият „ден на свети Валентин“ или „ден на влюбените“. В този ден се разменят особени поздравления „валентинки“, с които младите хора се обясняват в любов и ако се получи отзив, встъпват в интимни отношения. Резултатът е - или разпадане на семейството, или падане на младите хора в греха на блудството.

Този празник е чисто езически и носи печата на езическите тържества, наричани Луперкалии. Те представлявали еротичен фестивал в чест на богинята на любовта, извършвани в средата на месец февруари.

В светилище, устроено в пещерите на склона на Палатинския хълм край Рим, наричано Луперк (от *lupus* - вълк), жреци извършвали жертвоприношение на идола Луперк.

Заколвали коза, животно, което е най-приятно по вкус на вълка, и куче, най-ненавиждано от него. След това двама юноши, наричани „луперки“, влизали в пещерата. Жрецът, който извършвал жертвоприношението, допирал окървавения нож до челото на всеки от тях и после го изтривал в бялата козина на козата.

След това закланите животни били одирани и кожата им нарязвана на тесни ремъци. Луперките се опасвали с тях, взимали в ръце връзки от останалите ремъци и излизали голи от пещерата. Започвали ритуален бяг около Палатинския хълм, като удряли с ремък всеки, който им попадне на пътя. Считало се, че това носи успех в любовта, прави брака щастлив и гарантира голямо потомство.

Историята на съвременното езическо тържество, свързано със „свети“ Валентин по подражание на Луперкалиите, е изплетена от легенди и измислици.

По време на царуването на римския император Клавдий II Готски, през 269 г. живял в Рим някакъв „светец“ на име Валентин. Неговата смърт е свързана не с изповядване на гонената християнска вяра, а с престъпване на императорския декрет до военнослужещите.

Тогава, за честите военни походи в огромната империя, римската армия изпитвала голяма нужда от войници. Причината за неуспехите според военачалниците била, че се допуска войниците да встъпват в брак. Семейният легионер по-малко мислел за славата на империята, отколкото за семейството си.

За да запази воинския дух в армията си, императорът издал строг указ, с който се забранявало войниците да се женят. Намерил се обаче свещеник, който тайно венчавал легионерите с техните избраници. Той се казвал Валентин и бил от гр. Терни. Намирал удоволствие в това да предава тайно писмата на легионерите.

След като императорът узнал, го подложил на наказание. „Трагедията“ била в това, че самият Валентин се влюбил в дъщерята на тъмничния управител. Преди да бъде предаден на смърт, ѝ написал прощално писмо и се подписал: „Твой Валентин“.

Някои поддържат съмнителното твърдение, че впоследствие папа Геласий го канонизирал за светец през 496 г. и 14-ти февруари бил обявен за празнуване на паметта му. Това е твърде неясно.

Тогава Западната църква спазвала православния канон, защото не била разделена от Източната, което станало през XI в. Няма документ, че папата с указ е утвърдил Луперкалиите за ден на влюбените, причислявайки Валентин към светиите. Освен това папа Геласий е известен в историята на Църквата като строг канонист. С декрет забранил разпространението на апокрифната литература, а „житието“ на Валентин е от такъв характер.

Както е известно, този измислен светия не е вписан нито в календара на Православната църква, нито на Католическата. Това е леснообяснимо. Празникът се превърнал в шумен светски карнавал,

свързан с непристойни сцени. Затова с право „денят на влюбените“ може да се нарече „ден на блуда“.

В посочената кошунствена измислица има редица исторически неточности. Преди всичко годината 296-та, когато уж пострадал мъченически Валентин, била година на най-жестоко гонение на християните в империята. Военните части се намирали под особен императорски надзор.

Името „християнин“ за войниците означавало близка мъченическа смърт за Христа, а не за влюбените. Мъченикът се отричал не само от удоволствията на света, но и от самия себе си, когато прекланял глава под меч.

Романтичното описание е легендарна измислица, защото не е допустимо един свещенослужител, който проповядва здрава християнска нравственост, да се увлича по млада девойка, което е грях. Недоразумението е голямо.

Още се знае, че в онова време сключените бракове между християните имали сила само в християнското общество, защото не били узаконени в Римската империя. Държавната власт не само не приемала християнството, но го преследвала. Така сключените бракове не нарушавали никакъв закон.

Валентин нарушавал нравствените норми и не вършел подвиг, а грях. Това стои в основата да не се празнува този празник от християните, защото светата Църква учи вяващите на чиста нравственост и вярност в семейството.

Престъплението спрямо Христовата църква е голямо, защото тук става подмяна на християнски празници с такива на легендарни несвети личности. Посочената 296 г., съвпада с годината, в която е пострадал свещепомъченик Валентин от Интерамна, обезглавен от император Клавдий. Но в житието му няма романтични истории, а смел мъченически подвиг за Христа.

Достатъчно е да приведем отговора на свещено-мъченик Валентин, когато бил запитан какво мисли за боговете Дий и Меркурий: „Нищо друго не мисля освен това, че те са били жалки и нечестиви хора...“. Легендата за „свети“ Валентин напуснала Римската империя, когато първите европейци се преселили в новооткрития континент Америка и я пренесли там. Напускайки родината си, те старателно пазели легендите от Стария свят. Една от тях се оказала тази за римския патриций Валентин, живял към средата на III в. Поради това, че тайно венчавал слугини с римски войници, бил затворен в тъмница. Там изпратил на дъщерята на тъмничния управител любовно послание, написано на хартия с форма на сърце...

Към старата легенда били прибавени подробности и тя се върнала в Европа от Америка в няколко нови варианта заедно с шумните тържества, стигнали за жалост и до нас.

Прибавените измислици отдалечават историята още повече от християнския морал. В американизирания вариант Валентин се превърнал от патриций в монах, който тайно венчавал влюбените.

И той преди смъртта си изпратил сърдечна „ва-лентинка“ на красивата девойка. В това православният християнин вижда пълно недоразумение. Монахът дава обет за безбрачен живот и не може подобна постъпка да се приписва на светец, при това намиращ се пред лицето на смъртта за Христа.

Празникът на несветия Валентин не само не е православен, но не е и християнски. За святост не може да се говори, защото празникът му не е свързан с Божия храм и с молитвата. Той е един от най-пошлите светски празници, на който се дава място на беззаконни нръзки и плътската похот. Затова се празнува на улицата, н дискотеките и увеселителните заведения.

Това е жалко тържество на печалното новоезичество, чийто мрак се стреми да измести Христовата светлина. Но най-печалното е, че

то внася поквара в душите на младите хора. Младежта, от детската градина бива университета, бива подготвяна за този празник.

Не се насочват младите хора към почитане на светиите, чиито живот е достоен за подражание. Много чисти детски души в този ден губят чистотата си, защото в тях се хвърля езическа сквернота. С този празник им се внушава да почитат нови идоли, против които се е борел и свети свещеномъченик Валентин, свети мъченик Валентин презвитер и свети мъченик Валентин воин, всички проляли кръвта си за Христа през III в.

С това суетно празненство се потъпква църковното тайнство на благословената в брака любов. С него се узаконяват незаконните връзки между младите хора, които светата Църква определя като блуден грях.

Това празненство е ограбило и погубило духовно сърцата на много млади хора. Красивото чувство на свян се заменя с безсрамие и ниски страсти, които ограбват душата от красивите сърдечни чувства. Истиниската любов не допуска показност на улицата, театралност и никакъв елемент на култ.

Тъжно е, че съкровенията чувства на младите хора се свързват със стремежа за печалба. Посланията под формата на сърдечни „валентинки“ са свързани с печелене на пари. Статистиките показват, че всяка година се изпращат един милиард картички. Асоциациите, които използват поздравителни картички, печелят за сметка на опустошените души на младите хора.

Индустрията за обслужване на греха се разраства все повече. Освен „валентинки“ се въвеждат раздаване на подаръци, рози и шоколади в скъпи опаковки. Съвременните символи на любовта са сърцата с образа на крилатия римски бог на любовта Купидон, съответстващ на старогръцкия бог Ерос. Към плюшените сърца с крилца се рекламира и подаряване на бижута с изкуствени брилянти.

Хората в съвременното общество с принижена духовност чувстват празнатата и порочността на неговия живот и идеали. Затова търсят, макар и празен и измислен обряд, с който заменят благословената в църковния брак любов.

Много от тях не знаят, че самият извор на чистата и истинска любов е при Бога. Тя се ознаменува със свещен брачен съюз, извършен под свода на светия храм.

С думата „любов“ хората означават и най-високото сърдечно чувство и безсловесната плътска похот, която съществува и при животните. На празника на влюбените става дума най-вече за второто. Този празник връща нравите на обществото към времето на езичеството и идолопоклонството.....